

"זנות זה להיאנס בכל יום מחדש כי לא מוצאים עבודה"

זו החצר האחורית של הקהילה שאיש לא מדבר עליה, אבל דווקא כעת לפני מצעד הגאווה בסימן טרנסג'נדרים החשיבות עצומה: טרנסיות רבות נאלצות לעבוד בזנות כיוון שהן לא מוצאות עבודה, נתקלות באלימות ומנסות למצוא דרך מהירה לממן ניתוחים. "הן גיבורות, לוחמות ואמיצות"

גאיה פולת | mako | גאווה | פורסם 28/05/15 | 23:44

צילום: ap :

"הכביש הורג אז רדי מהכביש". המשפט הזה, שיכול היה להיות אחלה סלוגן לקמפיין למאבק בתאונות הדרכים, הוא דווקא קריאתה של ט', טרנסית בת 55 שעובדת כבר 42 שנה בזנות - מאז שהיתה בת 13 - לאחיותיה הטרנסיות ששוקלות להיכנס לעולם הזנות. "תחזרי לאבא ואימא ותנסי שוב ושוב לשכנע אותם שיקבלו אותך בביתם בדמות אישה", מפצירה ט'. היא מגדירה את עצמה כ"פרופסורית של זנות מעשית" ומספרת שכשהתחילה בזנות היא "הייתה נער בתיכון וזונה בלילה. לא היו לי ברירות אחרות. אני נולדתי בשנות השישים, ובשנות השבעים לצאת מהארון, במיוחד בתיכון או בצבא, היה כמעט בלתי אפשרי".

למרבה הצער ט' היא לא היחידה - ישנו מספר לא מבוטל של נשים טרנסיות אשר נדחפות בעל כורחן לעולם הזנות. "זנות לעולם אינה בחירה אלא אילוץ חיים", מבהירה ט'. גם ב', טרנסית בת 22, שעבדה בתעשיית המין עד לפני כארבעה חודשים, מספרת ש"לפני התהליך ההורמונאלי, אבל אחרי שיצאתי מהארון, הייתי בתקופה רעה, לא הצלחתי להחזיק עבודה ליותר מכמה שבועות כל פעם, ובין עבודה לעבודה תמיד הייתה תקופה ארוכה של חיפוש. וכשלא היה לי יותר כסף לאוכל ולאוטובוסים, הבנתי שאין לי הרבה ברירות אחרות". מ', טרנסית צעירה בת 20 שעדיין עובדת בזנות, התגלגלה גם היא לזנות מכורח. "בגיל 16 הגעתי לזנות כדי לממן את עצמי ולעזור לעצמי לחיות בתל אביב. ניתוחים זה דבר שעולה הרבה כסף, אין עזרה מההורים ואין תמיכה מאנשים בסביבה. אחרי שעברתי מהצפון לתל אביב, גיליתי ששכר הדירה מאוד גבוה ואין מי שיממן לי את הניתוחים. בכלל, כל התהליך הוא יקר, וחשוב לך מאוד לעשות את השינוי בקצב שאת מרגישה שהוא נכון. ולכן הרבה מאוד טרנסיות מוצאות את עצמן בזנות".

נינה הלוי, נציגת הציבור הטרנסי בוועדה לשינוי מין שגם עובדת בעלם עם טרנסיות בזנות, מסבירה כי "רוב הטרנסיות שעובדות בזנות באו ממשפחות ומקהילות שמרניות או דתיות. הן נדחו ממשפחותיהן בשל שונותן המגדרית ונאלצו להפסיק ללמוד בגיל צעיר. הן נאלצות להתנהל בשל כך לבדן בעולם, ללא מערכת תמיכה, ושורדות ומתקיימות מזנות. הן חוסכות כסף לניתוחים יקרים כדי לממש את עצמן כנשים".

הפנייה של נשים טרנסיות לזנות כאסטרטגיה הישרדותית היא לא מפתיעה בהתחשב באתגרים הרבים שנשים טרנסיות מתמודדות עימן. נשים טרנסיות חיות באי-ביטחון מתמיד, [כשכל ישיבה בבית קפה עלולה להסתיים בתקיפה](#). בנוסף, טרנסיות, בעיקר כאלו הנמצאות בתהליך השינוי, חוות אפלייה קשה בשוק התעסוקה, ומתקשות למצוא עבודה.

"זנות היא דרך הישרדות". אלישע אלכסנדר

צילום: טובה שלמוני

אלישע אלכסנדר, יו"ר 'מעברים', מציין ש"כשהבחירה היחידה שעומדת בפני נשים טרנסיות זה או לעבוד בשכר מינימום ב- AM:PM או לעבוד בזנות, יכול להיות שלעבוד בזנות זאת הבחירה היותר טובה מבחינת הישרדות, מבחינת כמה שאת יכולה לעזור לעצמך. בטווח הארוך זנות זה משהו שהוא מאוד פוגעני ובעל השלכות, אבל ברמה ההישרדותית המיידית, לפעמים אין לנשים טרנסיות אופציות אחרות", אומר אלכסנדר.

דחייה והדרה משפחתית

רעות גיא, מנהלת תחום קצה ונערות בעמותת עלם, מרחיבה על הקשיים הרבים איתן נאלצות נשים טרנסיות להתמודד, ושדוחפים רבות מהן לתעשיית המין. "סקר שנערך בקרב הקהילה הטרנסג'נדרית מצא ש- 1 מכל 5 טרנסים סורבו טיפול רפואי כלשהו, בגלל הזהות הטרנסג'נדרית. רבע מהעונים בסקר דחו או לא פנו לטיפול רפואי בזמן מחלה או פציעה בגלל אפליה או יחס לא מכבד. ובנוסף, שיעור האובדנות, הדכאון והחרדה בקרב האוכלוסייה הטרנסית עומד על 40%, בזמן שבקרב האוכלוסייה הכללית המספר עומד על 1.6% בלבד. אלו נתונים שקשה לתפוס ולאורם ברור למה הזנות משמשת אסטרטגיית הישרדות פיזית ונפשית כאחד עבור נערות וצעירות טרנסיות רבות כל כך. מציאות החיים של נערות טרנסיות רבות היא קשה וכוללת למשל דחייה והדרה משפחתית, חברתית ואפילו קהילתית. לזנות יש מחירים כבדים ביותר אבל יש לה גם רווחים שאנחנו לא מרבים לחשוב עליהם, למשל הכסף המידי שיש בעולם הזנות שמסייע לזרז את התהליכים לשינוי המין והמגדר היקרים", היא אומרת.

תמירה בירן הותקפה בבית קפה (למצולמת אין קשר לידיעה)

צילום: מתוך פייסבוק

עבור ב' החיים בזנות היו קשים במיוחד. "להיות בזנות זה להיאנס כל יום מחדש, לחוות המון אלימות, אבל להרוויח המון כסף שאת מוציאה על שטויות כי הוא מרגיש מזוהם", היא אומרת. "הזנות בעיקר ישבה לי על טראומות אישיות והגבירה את הווליום של הפוסט טראומה לרמות שאי אפשר היה להתמודד איתן בלי אלכוהול וסמים. הייתה לי כבר היסטוריה בעיקר עם אלכוהול, וכשעבדתי בזנות זה הגיע לרמות מסכנות חיים", ב' חושפת.

אחת הבעיות הגדולות ביותר הניצבות בפני נשים טרנסיות המצויות בזנות היא העובדה ששירותי רווחה רבים המיועדים לנשים - גם כאלה המיועדים לשיקום ולסיוע לנשים לצאת מעולם הזנות - חסומים בפניהם. "עד לפני כמה זמן נשים טרנסיות בזנות בכלל לא יכלו לקחת חלק בכל מיני תוכניות שיקום של המדינה לנשים בזנות בדיוק בגלל שהן טרנסיות", אומר אלכסנדר. "או למשל, תוכניות לשיקום הומלסים או הומוסליות - נשים טרנסיות נופלות כאן בין הכיסאות. פתחו עכשיו דירת מעבר ייעודית לטרנסיות חסרות דיור שזה מעולה, אבל יש שם מקום רק לארבע טרנסיות. ומה עם כל השאר?", אלכסנדר שואל.

"להיות טרנסית זה חרא איך שלא תסתכלי על זה", טוענת ט'. "הפרעה מגדרית זה משהו שאם את כזו אז אין לך ברירה כי אף אחד לא בוחר את הזיהוי המיני-האישי של עצמו. גם אני לא בחרתי להיות בעלת מוח של אישה למרות שנולדתי זכר. זה לא פשע להיות טרנס. אבל למרות זאת, טרנסיות תמיד נמצאות בקו האש החברתי וכתוצאה מכך הן משלמות מחיר כבד יותר מכל תת קבוצה אחרת. כל תחום שתקחי: רפואה, בית סוהר, מקום עבודה, כל תחום טרנסיות נופלות בו בין הכיסאות", ט' אומרת. מ' מוסיפה ש"חשוב שאנשים יידעו שטרנסיות זה בן אדם לפני הכל וזה נורמאלי, וצריך לקבל את זה במשפחה. טרנסיות זה דבר מאלוהים ואי אפשר לשנות את זה".

"חוגגים הצלחות, והחלשים נותרים מאחור"

אבל גם לקהילה הגאה עצמה יש אחריות לקשיים עימן מתמודדות נשים טרנסיות. זאת, שכן בקהילה הגאה יש - באופן טבעי אולי - חשש להבליט ולהחצין סוגיות לא נעימות וכואבות מסיבות פוליטיות. אלכסנדר אומר ש"קהילה הגאה הרבה פעמים מנסה להסתיר את הבעיות שיש בה. למשל, נערים צעירים בזנות, מי הצרכנים של זה אם לא הומואים? אבל בגלל זה לא מדברים על זה. גם בקהילה הטרנסית יש חשש מסוים לדון בזנות טרנסית, כי יש חשש שאם נעלה את הנושא הזה, אז כל הקהילה הטרנסית תצבע בנושא הזה. בעיני, זה חשש שהוא לא נכון". הלוי מרחיבה ואומרת ש"המאבק הלהט"בי קי כולו, כמו כל מאבק של מיעוט מוחלש באשר הוא, נתקל תמיד באותן דילמות - הרצון להעצים, לעודד, להבליט הצלחות, יחד עם הצורך להתייחס למצוקות העמוקות ביותר ללא תיוג קורבני ומחליש. מצד אחד, לחגוג כל הצלחה ומצד שני לא להשאיר אף אחת ואף אחד מאחור".

רעות גיא

צילום: יחסי ציבור

ב' מצהירה ש"יש איזו נטייה של הקהילה לטאטא את הנושאים 'הלא יפים' מתחת לשטיח. כלומר - סבבה שהקדישו השנה את אירועי הגאווה לקהילה הטרנסית, אבל זה לא עוזר לילדה בת שש עשרה שחיה מלקוח ללקוח". מנגד, גיא דווקא חושבת שהקדשת המצעד לקהילה הטרנסית תוכל להביא לשינוי בחייהן של טרנסיות בזנות. "כולי תקווה שהשנה בעקבות הקדשת המצעד נוכל לדבר באופן גלוי על להט"בים שמעורבים בזנות מבלי לפחד שזה יכתים אותנו כקהילה. בסך הכל הרבה מאתנו בקהילה עברו חוויות קשות של דחייה, אלימות, פגיעות מיניות, ואנחנו באמת צריכות וצריכים לשאול את עצמנו מה הביא אותן לזנות ואותנו לא. אין בזה הגיון שהזנות תהיה האופציה הכי זמינה לנערות וצעירות טרנסיות - אנחנו כקהילה, כחברה צריכים להיות אופציה טובה יותר עבורן", אומרת גיא.

למרות הקשיים הרבים עימן נשים טרנסיות בזנות מתמודדות, מדובר בנשים חזקות, אמיצות, ובעלות יכולות הישרדות מעוררות השראה. "מבחינתי קהילת הנשים והנשים השונים מגדרית, והנשים שבזנות בפרט, הן גיבורות, לוחמות אמיצות ושרדניות מלאות תושיה", הלוי אומרת. "אני לומדת מהן המון על אומץ וחברות, על הנכונות לשלם מחירים גבוהים כדי להיות מי שהן ועל הקושי העצום להילחם על מקומן בעולם מול חוסר הקבלה של החברה, קושי עם עצמן בשל ערכי אותה חברה שהופנמו, וקושי מול הגוף שאינו תואם לאידיאל הנשי המוגזם והמחפיץ המשודר לכולנו".

"עוזרות זו לזו לצאת מהזנות"

על אף שט' מתגאה בהיותה 'פרופסורית לענייני זנות מעשית' היא טוענת שלו היתה לה אפשרות, היא היתה שמחה לצאת מעולם הזנות. יחד עם זאת, היא מבקשת להדגיש כי "כיום, בניגוד לעבר, הטרנסיות שמצליחות לצאת או לא להיכנס בכלל לעולם הזנות הן הרוב וזה עושה לי המון נחת". ב', שיצאה מעולם הזנות לפני ארבעה חודשים, מספרת שהצליחה לצאת מעולם הזנות "בעיקר בזכות חברות מדהימות שנתנו לי אוזן קשבת כשלא היה לי אף אחד, ובת הזוג שלי שעוזרת לי לזכור שאני שווה יותר. המצב שלי בהחלט משתפר מיום ליום, גם אם זה קורה לאט. אני רוצה להגיד לנשים טרנסיות שנמצאות בזנות או ששוקלות להיכנס לזנות, שייזכרו שיש פתרונות אחרים, ובעיקר שלא יתנו לסיסג'נדרים לתת להן להרגיש שהן לא אנושיות. תזכרו שגם לכן מגיעות זכויות בסיסיות, אהבה ומישהו שידאג לכן. תזכרו שעם כל החרא שעברתן ושאתן עוברות, אתן יותר חזקות מכל אדם אחר. אתן יכולות לעשות הכל, אבל הכל", ב' מדגישה. גם מ', שעדיין נמצאת בזנות, שומרת על אופטימיות ואומרת ש"זה קשה מאוד לצאת מהזנות בגלל רמת החיים המסוימת שאת מתרגלת אליה, אבל אני מאמינה שאפשר לצאת מזנות. אני רוצה להגיד לאחיותי הטרנסיות שיהיו עם ביטחון. את צריכה להיות חזקה מאוד וגאה בעצמך כי אנשים תמיד ידברו - שמישהו מנסה לדבר עליי ואומר לי 'יה קוקסינלית' אני אומרת לו שזו לא קללה, אני מרימה את הראש ומחייכת אליו".

יובילו שינוי? הפנים של המצעד - טל וליה

צילום: אוהד רומנו

ב-12 ביוני נצעד כולנו בקהילה הגאה תחת הסלוגן [Tel Aviv Loves All Genders](http://TelAvivLovesAllGenders.com), במצעד הראשון שיוקדש לקהילה הטרנסג'נדרית. בין שלל הדברים שיש לנו להתגאות בהם השנה, כולל ההתקדמות בזכויות ובמודעות לקהילה הטרנסית, יש לקוות שמצוקתן של הנשים הטרנסיות, מבין תתי-הקהילות המוחלשות ביותר בקהילה הגאה, [לא תלך לאיבוד בין שלל האירועים והשמחות](#). יתרה מזאת, לא רק שעלינו לדאוג שקשייהן לא ילכו לאיבוד, עלינו לדאוג שבראש המצעד, יוכלו לצעוד השנה בגאון ובגאווה אלו שבימים כתיקונם מתקשות למצוא עבודה ודיור ראויים, ושמגלות שכל יציאה מהבית עלולה להסתיים עבורן בהשפלות ובאלימות מילולית ופיזית.